

ПРОХОДЯТЬ ДНІ МОЇ ОДНОМАНІТНО...

Дні схожі між собою, мов близнята,
Життя іде одноманітно й прісно,
Никаю із кімнати у кімнату,
Але душі мої скрізь холодно і тісно.

Осіннє сонце рідко виглядає,
Як в дні серпневі, не пече й не гріє,
Надовго сірих хмар не розганяє,
І дощ холодний все частіше сіє.

У вікна час від часу виглядаю,
Проходять зрідка незнайомі люди...
Радію, як бува, когось впізнаю,
Й теплішає, мов відбулося чудо.

Траву й асфальт вкриває жовтим листом,
А вітер далі оголяє крони,
Лише, немов прикрасившись намистом,
Калина береже червоні грона.

На настрій осінь сумом повіває,
Ще не зима, але уже й не літо,
Від ніг до голови це відчуваєш,
Що кращі дні твої уже прожито.

А дні тебе штовхають у безвихідь,

Втрачає у очах все зміст і ціну
Чим дорожив, сприймається без втіхи
І радощі тривають лиш хвилину.

Щодня одноманітний розпорядок:
Пігулки, потім кава з бутербродом,
Гантелі й тренажер на всяк випадок,
Біжучі справи зробиш мимоходом.

Після обіду з учнем поспілкуюсь,
А ні, тоді схожду до магазину,
Під вечір до уроків приготуюсь
І телевизор ... на якусь хвилину.

А надоїсть – сідаю римувати.
Пишу вірші, та для кого – не знаю,
Що на душі – зуміти б описати,
Біля поезії вмостившись скраю.

І ось вже вечір, ліки час ковтати,
Чомусь не вмію допізна заснути,
Сторінки із життя почну гортати –
За чим жалкую й що не повернути.

Ще день пройшов, неначе все зробилось,
Але в душі щемить із гіркотою,
Зробити, що хотілось не судилось,
Не дожили багато ми з тобою...

Отак прісноту і одноманітість
Стараюсь самотужки подолати,
Немає чим заповнити самітність,
Й опори, схоже, нізвідки чекати.

Дата написання вірша: 2022-09-25